

Zpravodaj obce PONIKLÁ

Pod horami

9-10/2025

„Bližnímu na pomoc!“
Miloš Holubec

DŮLEŽITÉ KONTAKTY

OBECNÍ ÚŘAD

starosta Tomáš Hájek

603 569 389, 481 585 133

Hajek@ponikla.cz

Monika Nováková, Lucie Slavíčková

481 585 981, 733 746 420

obec@ponikla.cz

obecní četa, sběrný dvůr (T. Klikorka)

608 084 782

ceta@ponikla.cz

VODOVODY (odečty, poruchy)

Hoření a střední Poniklá, Nová Ves (M. Dobiáš)

737 863 818

Dolní Poniklá, Přívlastka, Preložka (J. Čížek)

721 154 738

PEČOVATELSKÁ SLUŽBA PONIKLÁ (Dana Kubínová)

737 464 874

MATEŘSKÁ ŠKOLA

481 585 257, 737 711 997

skolka.ponikla@seznam.cz

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

481 585 206, 604 310 491

zs@ponikla.cz

KNIHOVNA

732 608 524

knihovna@ponikla.cz

POŠTA PARTNER PONIKLÁ

954 251 242

Den v týdnu **Rozsah hodin pro veřejnost**

PO: 13.00–17.00

ÚT: 09.00–12.00

ST: 14.00–17.00

ČT: 09.00–12.00

PÁ: 13.00–16.00

DĚTSKÝ LÉKAŘ

481 551 338 Poniklá

481 551 339 Jablonec nad Jizerou

Ordinační hodiny:

PO: 7.00–12.00 ordinace Jablonec nad Jizerou

ÚT: 7.00–12.00 ordinace Poniklá

ST: 12.00–16.00 ordinace Jablonec nad Jizerou

ČT: 13.00–17.00 ordinace Poniklá

PÁ: 7.00–12.00 ordinace Jablonec nad Jizerou

LÉKAŘ PRO DOSPĚLÉ

MUDr. Karásková

777 328 487, 777 641 330 (recepty)

Ordinační hodiny v Poniklé čp. 266:

PO: 13.30–18.00

ÚT: 8.00–12.00; na objednání: 12.00–13.00

PÁ: 8.00–12.00;

Ordinační hodiny v Jilemnicích J. Harracha čp. 90:

PO: 7.30–12.00

ÚT: 14.00–16.00

ST: 8.00–12.00; na objednání: 12.00–13.00

ČT: 7.30–12.00; na objednání: 12.00–12.30

PRAVIDELNÝ SVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU

měsíc	den (pondělí)	týden
LEDEN	6.	2.
	20.	4.
ÚNOR	3.	6.
	17.	8.
BŘEZEN	3.	10.
	17.	12.
	31.	14.
DUBEN	14.	16.
	28.	18.
KVĚTEN	12.	20.
	26.	22.
ČERVEN	9.	24.
	23.	26.
ČERVENEC	7.	28.
	21.	30.
SRPEN	4.	32.
	18.	34.
ZÁŘÍ	1.	36.
	15.	38.
	29.	40.
ŘÍJEN	13.	42.
	27.	44.
LISTOPAD	10.	46.
	24.	48.
PROSINEC	8.	50.
	22.	52.

PŘEDPLATNÉ **ZPRAVODAJE POD HORAMI**

Roční předplatné činí **100 Kč**,
cena při zasílání poštou je **260 Kč**.

Předplatné lze hradit buď **převodem**
na účet **č. 1263092319/0800** nebo **osobně**
na OÚ v hotovosti nebo platební kartou.

Zastupitelé již poplatky nevybírají.

Zpravodaj obce Poniklá **POD HORAMI 9–10/2025**, číslo 234, ročník 55, reg. č.: MK ČR E 17675, náklad 430 výtisků.

Vydává obec Poniklá, Poniklá 65, 512 42 Poniklá, IČ 00276006. Internetová adresa: www.ponikla.cz

Odpovědná redaktorka a jazyková korektura: Hana Hájková. Tisk: Gentiana Jilemnice. Cena 20 Kč.

Cena pro **roční předplatitele 100 Kč**. Cena pro předplatitele **při zasílání poštou 260 Kč**.

Zpravodaj Pod horami je dvouměsíčník. **Uzávěrka příštího vydání: 7. 12. 2025**

SVÉ PŘÍSPĚVKY, PROSÍME, ZASÍLEJTE NA E-MAIL: redakce.podhorami@gmail.com

Příspěvky mohou být redakcí upravovány a kráceny. Zveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

Za všechny příspěvky děkujeme!

Fotografie na úvodní straně: Miloš Holubec při interview pro zpravodaj, autor: Hana Hájková

OBCNÍ HLÁSŇY

Vodovody

Pakliže se v obecním hlásném zabýváme průběžnými reporty z právě probíhajících obecních akcí, musíme dnes naši pozornost upírat zejména na stavbu přívlackého vodovodu. Stavba běží ve svižném tempu v předstihu před termíny, nezakříkněme to. Firma Zikuda tak na Přívlace téměř již najisto ještě letos zprovozní obě větve nového vodovodu. A na příští rok si ponechá terénní úpravy.

Úpravami prošel také vodojem na Keříčce, díky čemuž by pro příště obec uměla obejít situaci, kdy (třeba kvůli velké vodě) nebude možno čerpat vodu ze zdroje u Jizery. Došlo tedy k lepšímu propojení obou vodovodních systémů Horní Dola a Keříček a také k zavedení nového elektronického systému kontroly poruch a hlášení.

V oblasti vodovodů získala obec stavební povolení na rekonstrukci vodojemu horní Dola. Spočívat bude v přístavbě druhého menšího rezervoáru v těsném sousedství dnešní vodárny, aby následně mohlo dojít na již nutnou opravu původního rezervoáru.

Ve fázi povolování je také nová vodovodní propojka mezi Poniklou a Preložkou (přes Kavánku), která by měla do budoucna řešit potíže s nedostatkem vody z malých mělkých zdrojů pro Preložku.

„60“

Viditelná, neboť doslova na ráně, je pak rekonstrukce čp. 60. Zatím jsou vyměněná okna, dům je téměř kompletně zateplen, vybaven novým kotlem na pelety a probíhají úpravy jednotlivých bytů. Jen s drobnou úpravou bude zachována barevnost fasády a obnoveno bude i její původní docela pěkné prostorové členění okenních šambrán.

Územní plán

Úplné bezvětrí panuje u změny územního plánu. Odbor územního plánování MěÚ Jilemnice bohužel při svém stávajícím personálním složení téměř přestal existovat, respektive nemůže stihnout nic než jen tu nejrutinnější agendu...

Nánosy v Jizeře

V posledních letech nepříliš běžný jev odtěžení říčních nánosů by mohl nastat v dohledné době v korytě Jizery pod splavem. Větší množství materiálu tam

přinesla loňská zářijová povodeň. Jelikož ale zatím nejsou vyřízena všechna povolení, může být také vše úplně jinak. Uvidíme tedy, co Povodí Labe letos stihne.

Odpady

Snad to nedopadne jako ta výzva, aby se za mrazu neolizovalo kovové zábradlí... Ale určité upozornění na nepěkné výstřednosti při třídění odpadu tu asi zaznít musí. Budou znít úplně banálně a asi jsou určeny někomu úplně jinému, ale přec: Prosím, kartonové krabice před vhozením do kontejneru sešlápněte. Prosím, sklenice nenechávejte v tašce před prázdným kontejnerem, ale normálně je vhodte do něj (nemusíte už rozlišovat barevné a čiré sklo). Prosím, jedlé oleje odevzdávejte v zavíčkovaných PET lahvích ve sběrném dvoře (ne v otevřené zavařovačce u kontejnerů). Prosím, směsný odpad dávejte pouze do čipovaných popelnic a do placečných bílých pytlů EKO. Prosím, usmívejte se, kdybychom už opravdu náhodou ze zoufalství pořídili tu fotopast, jak se tomu stále ještě bráníme...

Větrníky na obzoru?

Možná ano – a nejen na obzoru ve smyslu časové osy, ale doslova na našem jižním a západním horizontu! Již nějakou dobu můžete sledovat vrtulky měřící sílu větru v okolí naší vsi. Nejsou tam jen tak pro nic za nic. Rýsuje se už dosti konkrétní záměr semilských společností skupiny Hybler vystavět v Roprachticích až šest větrných elektráren. Z toho čtyři na vrších mezi Roprachticemi a Poniklou, vždy však na katastru Roprachtic. List vrtule dosáhne v horní úvratí do výšky 200 metrů!!! Takže žádní drobečci! Roprachtická rozhledna měří necelých 20 metrů, desetkrát méně, mimochodem. Roprachtické zastupitele a občany nyní čeká série veřejných jednání a snad i referendum, anketa, nebo něco takového... Argumentů pro i proti se vyrojí spousta, zejména dva, avšak na opačných miskách vah, jsou ale stěžejní. Brutální zásah do krajinného rázu versus štedrá odměna do obecního rozpočtu. Co převáží? Sám jsem zvědav. Já bych podobný projekt odmítnul. Ale

Jizeru za garážemi překoná vodovod zavěšený na mostku a na lávce. Aby bylo možné zaizolované potrubí k lávce uchytit, bylo u ní postaveno lešení s montážní lávkou.

Na dvou místech vodovod kříží železniční trať, pro což existují dost přísné normy.

říká se nám to snáz, v ochranném pásmu národního parku stavět větrné elektrárny nelze a v případě hřebínku mezi Poniklou a Roprachticemi jsou výhodnější parcely ty Roprachtické. Tím nám odpadá to dilema, ale zároveň také možnost účinně záměru bránit. A tak u nás bude (a nemálo) zatížena pouze jedna miska výše zmíněných vah, ta týkající se krajinného rázu...

Návštěva z Ameriky

Po čtyřech letech do Čech zavítal a nás opět navštívil pan Francois Fisera (Fišera) z Jižní Karolíny v USA, který při sestavování svého rodokmenu našel své pradávnné kořeny též v Poniklé. Je to už více než 300 let trvající historie – a hledte, opět přijel rád, aby se setkal nejen se svými bližšími příbuznými z Polabí, ale i svojí vzdálenější přízní v Poniklé (mmj. naší paní místostarostkou). Na oběd a milé popovídání pak pozval také paní senátorku Lenu Mlejnkovou, našeho pana faráře Ivo Kvapila, historika Jana Luštince a mne. Doprovodem mu byla manželka Karin a bratranec s dcerou z českého Kolína. Bylo mimořádně zajímavé vyslechnout si skutečně kosmopolitní životopis zajímavého pána, který coby šéfkuchař vařil v prvotřídních restauracích po celém světě. Také založil kuchařskou školu a věnoval se i vaření delikates pro psí mazlíčky (ne z nich!). A bylo obdivuhodné poslouchat plynou čestinu někoho, kdo se v Čechách nenarodil a nikdy nežil, neboť po komunistickém převratu kvůli politickým postojům svého otce ani dost dobře nemohl. Příběh jeho otce, mmj. diplomata v Paříži a zachránce mnoha Židů

Tohle ještě není větrník (ten bude mnohem větší), ale západ Měsíce pořízený Tomášem Klikorkou. Kolik takových ještě bude?

Pan Francois Fisera stojí na snímku druhý zleva, hned za svojí ženou.

za druhé světové války (za což byl oceněn mmj. vysokým českým řádem TGM a izraelským řádem Spravedlivý mezi národy), by vydal na román! Však také vyšel pod názvem Vzpomínky, svědec-

tví a naděje v pražském nakladatelství V ráji roku 2002. Zajímavé počtení!

Tomáš Hájek, starosta

Shrnutí usnesení z 14. Zastupitelstva obce Poniklá

ZO Poniklá schvaluje:

- ▶ uzavření Smlouvy o úvěru č. 0784093179 s Českou spořitelnou a. s. v max. výši 9,811 mil. Kč na financování projektů „Rozšíření vodovodní sítě Přívlaka I a II, k. ú. Poniklá a Přívlaka“ a „Zateplení bytového domu čp. 60, Poniklá“ s úrokovou sazbou 1M Pribor + 1,00 % p. a.
- ▶ uzavření Dodatku č. 1 Smlouvy o kontokorentním úvěru č. 1263092319/24 ze dne 16. 12. 2024 s Českou spořitelnou a. s. ve výši 2 mil. Kč, na období od 1. 1. 2026 do 31. 12. 2026, s úrokovou sazbou 1M Pribor + 1,50 % p. a. a bez zajištění.
- ▶ rozpočtovou změnu č. 3/2025:
navýšení příjmů o 161 066,50 Kč,
navýšení výdajů o 161 066,50 Kč.

Společenská kronika

září–říjen 2025

Jubilea

Katarína Stojková, 75 let
Alžběta Harcubová, 75 let
Zdeňka Krafková, 75 let
Václav Ther, 80 let
Bedřich Čech, 80 let
Zdeňka Jonová, 80 let
Marie Kaňková, 85 let
Jaroslav Urík, 85 let
Josef Tomáš, 85 let
Danuše Skovajsová, 90 let

Zlatá svatba – 50 let

Květoslava a Miroslav Skalští

Diamantová svatba – 60 let

Jana a Miloslav Hájkovi

Narození

Lukáš Scholz
Mikuláš Šimůnek

Úmrtí

Marie Hájková
Karel Novák
Jaroslava Klikorková

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala všem, kdo jste si na mne vzpomněli a přišli mi popřát.

Děkuji, že jste se mnou poseděli, popovídali, a za všechny dary. Velice jste mne potěšili a moc si toho vážím.

Danuše Skovajsová

PODĚKOVÁNÍ

Za celou naši rodinu bych ráda poděkovala našemu panu starostovi a všem, kteří se podíleli na velmi hezkém programu na Tuláčkových slavnostech 27. 9. o biatlonu a olympionikovi Jaroslavu Šírovi. Úžasným zážitkem pro nás bylo divadelní představení o olympijských hrách ve Sv. Mořici v r. 1948, kterých se i Jaroslav Šír zúčastnil. Velký dík patří i paní Kulhavé za výstavku fotografií Jaroslava a jeho bratra Vlastimila Šírových. Ještě jednou vřelě díky všem za čas a úsilí věnované tomuto programu.

Vlasta Šubrtová a celá velká rodina Šírova

**Čalounění, Autočalounění, Krejčovské
opravy**

Poniklá 260

Otevírací doba : Po telefonické domluvě

Tel.: 605 234 935 (6)

www.renovace-tecl.cz

Jednání obecní rady za období září až říjen 2025

Vážení ponikelští sousedé, i v aktuálním čísle Vás ve stručnosti seznámím s nejdůležitějšími body, kterými se zabývala obecní rada.

Rada obce realizovala veřejnou zakázku malého rozsahu na stavební práce na akci „Oprava cesty k Huderovu“. Obesláno bylo 6 firem, všechny podaly nabídku. Nejnižší nabídkovou cenu obsahovala nabídka společnosti M-Silnice, Pardubice, nabídková cena bez DPH činila 1 329 334,00 Kč. Pro srovnání, nejdražší nabídka byla za 1 720 420,28 Kč bez DPH (rozdíl tedy zhruba 391 tis. Kč). Realizace díla proběhne v roce 2026. Celkem bude opraveno 445 m komunikace.

Rada obce vzala na vědomí informaci o zamítnutí žádosti o dotaci na projekt „Stavební úpravy Mateřské školy Poniklá“

předložené do výzvy Ministerstva pro místní rozvoj. Ačkoliv jsme byli vyzváni k doplnění formálních náležitostí žádosti, nenacházíme se bohužel mezi osmdesáti šťastlivci, kteří uspěli. Do výzvy bylo podáno celkem 853 žádostí!

Rada obce odsouhlasila nákup nové skákací plochy trampolíny na Tuláčkovu návěs, která nahradí dožilou a dětmi tolik využívanou trampolínu. Legrace bude!

Příjemné prožití podzimních dnů Vám za celou obecní radu přeje

Petra Novotná, místostarostka

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. – 4. října 2025

Výsledky voleb v obci Poniklá

Voliči v seznamu	Vydané obálky	Volební účast v %	Odevzdané obálky	Platné hlasy	% platných hlasů
860	649	75,47	648	638	98,46

Volební strana		Platné hlasy	
číslo	název	celkem	v %
1	„Rebelové web: re3elove.cz“	7	1,09
3	Jasný Signál Nezávislých	0	0,00
4	VÝZVA 2025	0	0,00
5	SMS – Stát Má Sloužit	0	0,00
6	Svoboda a přímá demokracie (SPD)	78	12,22
7	Česká suverenita soc. dem.	2	0,31
8	PŘÍSAHA občanské hnutí	4	0,62
9	Levice	0	0,00
10	Česká republika na 1. místě!	1	0,15
11	SPOLU (ODS, KDU-ČSL, TOP 09)	100	15,67
14	Hnutí občanů a podnikatelů	1	0,15
15	Hnutí Generace	6	0,94
16	Česká pirátská strana	52	8,15
18	Volt Česko	0	0,00
20	Motoristé sobě	42	6,58
22	ANO 2011	198	31,03
23	STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ	108	16,92
25	Stačilo!	39	6,11
26	Voluntia	0	0,00

Zdroj dat: ČSÚ

NOVINKY ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY

První školní den přivítal nové prvňáčky

V pondělí 1. září se po prázdninách opět otevřely dveře naší školy. Letos usedlo do ponikelských lavic celkem 129 žáků, z toho 17 nových prvňáčků, kteří přišli v doprovodu svých rodičů i prarodičů. Všem našim žákům přejeme úspěšný a pohodový nový školní rok!

Společně na jedné cestě

Letos máme ve škole krásnou náhodu – 17 prvňáčků a 17 devátáků. Třídní učitelky Lenka Holubcová z 1. třídy a Alena Stránská z 9. třídy se rozhodly tuto shodu využít a vytvořit školní projekt zaměřený na spolupráci mezi nejmladšími a nejstaršími žáky.

Cílem projektu je, aby se starší žáci stali patrony a ochránci svých mladších spolužáků. Každý deváták má svého „malého kamaráda“ z první třídy, kterému pomůže, poradí, když bude potřebovat, a podpoří ho při školních i mimoškolních aktivitách.

Během roku plánujeme různé společné akce, spolupráci o projektových dnech, čtení pohádek, tvořivé dílny, společné výlety i vzájemné učení. Chceme, aby se prvňáčci cítili ve škole bezpečně a aby viděli ve starších spolužácích vzor a kamaráda. Devátáci si zase vyzkouší, jaké

to je nést odpovědnost, být oporou a pomáhat druhým. Věříme, že tento projekt přinese nejen nové zážitky, ale

i přátelství, která možná přetrvají mnohem déle než jen jeden školní rok.

Alena Stránská

Žáci z 1. stupně se v září vydali do Krkonoš k prameni Labe

Evropský den jazyků na naší škole

Dne 26. září jsme si připomněli Evropský den jazyků, který se každoročně slaví po celé Evropě. Cílem tohoto dne je upozornit na význam jazykového vzdělávání, podpořit zájem o cizí jazyky a ukázat, že znalost jazyků otevírá dveře do světa.

Na úvod vyučování zazněla ve školním rozhlase hymna Evropské unie – Óda na radost, která slavnostně zahájila celý den. Poté se žáci deváté třídy ujali role organizátorů a navštívili jednotlivé třídy, kde mladším spolužákům představili smysl a význam Evropského dne jazyků.

Pro žáky prvního a druhého ročníku si devátáci připravili krátké výukové aktivity v angličtině. Děti se učily základní pozdravy, barvy či jednoduché fráze formou her a písniček. Starší žáci tak mohli předvést své jazykové znalosti a zároveň si vyzkoušet roli učitelů.

Součástí tohoto dne byla také výtvarná aktivita pro všechny žáky školy. Každý žák navrhl a vybarvil vlastní tričko s cizojazyčným nápisem nebo v barvách vlajek evropských zemí. Vznikla tak pestrá kolekce originálních triček, která následně ozdobila celé školní schodiště.

Tato akce proběhla v přátelské a tvořivé atmosféře. Žáci si uvědomili, že znalost cizích jazyků je nejen důležitou součástí vzdělání, ale také skvělým prostředkem pro poznávání jiných kultur a lidí.

Alena Stránská

Prevence šikany

Ve dnech 9. – 10. října proběhl v prostorách naší školy kurz Prevence šikany, jenž vedli zkušení lektori ze vzdělávací organizace SORUDO. V rámci jednohodinových či dvouhodinových lekcí se lektori přístupnou formou – s ohledem na kognitivní schopnosti žáků a jejich věk – zaměřili na rozpoznání toxických projevů šikany a na adekvátní reakce, ať již ze strany toho, jenž je přímou obětí agresora, či těch, kteří jsou „pouze“ v roli nepřímých svědků konfliktu. V rámci programu byly rovněž reflektovány formy kyberšikany a její možné konsekvence. Další důležitý bod představovaly praktické návody efektivní sebeobranu prostřednictvím bezpečných a jednoduchých technik. Kurz se zaměřil na budování zdravého sebevědomí jedince, na učení se schopnosti říkat „ne“ a na nepředsvědčné vyhledání podpory u autorit v případě řešení konfliktů. Program vhodně kombinoval teoretické přístupy s praktickým nácvikem reálných situací. Výklad byl doplněn o kazuistiku, příklady dobré praxe, audiovizuální ukázkou a modelové hry. Jedním z cílů kurzu byla analýza případných projevů tohoto sociálně patologického chování mezi žáky (ať již v rovině implicitní či přímo explicitní; ať již v minulosti či přítomnosti). Vedení školy byla následně poskytnuta ze strany lektorů zpětná vazba, přičemž byly indikovány ojedinělé příznaky šikanózního chování. Náklady na tento program byly z větší části uhrazeny z Dotačního fondu Libereckého kraje – oblast podpory: Školství a mládež – program č. 4.3 Specifická primární prevence rizikového chování.

Marcel Martin

Volba povolání je za dveřmi

Dne 21. 10. 2025 se žáci devátého ročníku zúčastnili Burzy středních škol v Semilech, která každoročně nabízí přehled možností dalšího vzdělávání v regionu.

Cílem burzy bylo umožnit žákům lépe se zorientovat v nabídce studijních a učebních oborů a pomoci jim při rozhodování o budoucí vzdělávací i profesní dráze. U jednotlivých stánků měli příležitost osobně se setkat s učiteli i současnými studenty, kteří ochotně odpovídali na dotazy o studiu, přijímacích zkouškách i o tom, jak to na škole opravdu chodí. Nechyběly ani praktické ukázky odborných dovedností, které představily různé profese atraktivní formou.

Burza byla pro žáky cennou zkušeností a důležitým krokem při rozhodování o jejich dalším vzdělávání.

Alena Stránská

S Petrou Braunovou mezi řádky jejích knih

V červnu letošního roku jsme měli velkou čest uvítat na půdě naší školy známou českou spisovatelku Petru Braunovou. Její bohatá tvorba zahrnuje široké spektrum žánrů a cílí zejména na mladšího čtenáře.

Abychom se na vzácnou návštěvu připravili, přečetli jsme si ukázky z knížek 3333 km k Jakubovi a Ztraceni v čase. Na samotné besedě v kinosále jsme se dozvěděli zajímavé informace nejen o tom, jak vzniká kniha, kolik profesí je zapotřebí k tomu, aby se samotné dílo dostalo do rukou čtenářů, ale i inspirativní zdroje, se kterými spisovatelka pracuje. Příběhy nevymýšlí „od stolu“, ale tím, že pozoruje dění kolem sebe a lidi, se kterými se setkává. Příběh o Jakubovi a jeho sebepřekonání byl pro nás velmi inspirující. Jakub (ve skutečnosti se chlapec jmenoval Mirek) totiž ujel neuvěřitelných 3333 kilometrů

rá až do Santiaga de Compostela – na kole! Další strastiplnou cestou, kterou Mirek a jeho otec museli urazit, byla cesta k sobě navzájem...

K naší radosti nás paní Braunová v září navštívila znovu, aby nám představila knižní novinku – novelu Nejsem cvok. Dle jejích slov jsme se dokonce stali první školou, na kterou s touto knížkou zamířila. Příběh plný dobrodružství nás zanesl do dvou časově rozdílných světů – dnešního a do doby posledních Rožmberků. V každém z nich žije chlapec s naprosto rozdílnými starostmi. Život obou chlapců však jistým způsobem ovlivní vladař Petr Vok a zlatý přívěsek ve tvaru umrlčí lebky...

Během setkání došlo i na autorské čtení, diskusi a podepisování knížek. Spisovatelka se také zajímala o volný čas ponikelských dětí, o jejich zájmy, myšlenky.

Našla mezi nimi hrdinu pro svou příští knihu?

Lucie Václová

ZPRÁVY ZE ŠKOLSKÉ RADY

Ve čtvrtek 23. října 2025 proběhlo jednání školské rady. Kompletní zápis bude k dispozici na webových stránkách ZŠ (zs.ponikla.cz), zde bych chtěla stručně shrnout témata, kterým jsme se věnovali.

Školská rada schválila výroční zprávu školy za minulý školní rok a zhodnotila akci „300 let od zahájení vzdělávání v Poniklé“ jako úspěšnou a zvládnutou. Ředitel školy informoval o počtech žáků

a organizaci výuky v nadcházejícím školním roce 2025/2026 – nastoupilo 17 prvňáčků, škola má celkem 129 dětí, na prvním stupni je spojena pouze 3. + 4. třída, ostatní třídy jsou samostatné.

Školská rada se dále informovala na stav projektů venkovní třídy (bude se realizovat, časově zatím nejasné) a úprav knihovny (architektonický návrh hotový, financování není).

Společně s Kabinetem kerконоšské slovesnosti bude škola opět pořádat Rozsvěcení vánočního stromu, a to v sobotu 6. 12. 2025 (školní jarmark, besídka, živý mechanický betlém).

Barbora Kulhavá, předsedkyně školské rady

VOLBY DO ŠKOLSKÉ RADY – VÝZVA PRO RODIČE ŽÁKŮ

V listopadu 2025 proběhnou volby do školské rady. Volit se budou dva členové z řad rodičů/zákonných zástupců nezletilých žáků, volební období je 3 roky.

Školská rada v naší ZŠ má celkem 6 členů (2 zástupci zřizovatele, 2 zástupci pedagogů a 2 zástupci rodičů), schází se zpravidla 3x ročně. ŠR se může podílet na chodu školy, poskytovat jejímu vedení nové nápady a zpětnou vazbu. Schvaluje ředitel školy výroční zprávu a projednává rozpočet školy. Vyjadřuje se také k návrhu školního vzdělávacího programu.

V uplynulých třech letech ŠR řešila množství podnětů od rodičů, týkajících se chodu školy a dlouhodobě se zabývala například těmito tématy:

- ▶ zvýšení nabídky volnočasových kroužků v ZŠ
- ▶ vytvoření a zpracování archivu historických fotek
- ▶ využití půdních prostor školy
- ▶ opravy školních prostor – vestibul, kabinety, učebna 7. třídy
- ▶ zlepšení internetového připojení ve škole
- ▶ podoba venkovní učebny
- ▶ fungování školní / obecní knihovny
- ▶ spolupřádání akce „300 let od zahájení vzdělávání v Poniklé“

Zápisy z jednání ŠR jsou zveřejněny na internetových stránkách školy (www.zsponikla.cz). Můžete do nich nahlédnout a udělat si ucelený obrázek.

Jak se bude volit?

Informace o volbách a možnosti kandidovat do ŠR budou sděleny rodičům během listopadových třídních schůzek a prostřednictvím školního informačního systému. Kandidáty pro volby do rady může navrhnout každý zákonný zástupce žáka. Volba samotná pak proběhne také elektronicky.

MOUDROSTI SOVY ROZÁRKY

ZÁŘÍ – měsíc nových začátků

Dny se pomaloučku zkracovaly, za dveřmi se chystal podzim a nám všem nastaly povinnosti. Někteří se celí natěšení nemohli dočkat setkání s kamarády a někteří zas překračovali práh naší školky s obavami, jaké to tady bude bez maminky a tatínka. Ale během září se rozplynula většina obav a věříme, že naši MŠ bude s radostí navštěvovat celkem 41 dětí. 22 dětí se bude scházet ve třídě starších zvidálků a 19 u menších kulíšků. Na školu se bude letos připravovat 14 zvidálků. V tomto školním roce za námi z lesa přiletěla moudrá sova Rozárka. Věříme, že se od ní dozvíme o tom, jak se žije v nočním lese, že nás seznámí se svými kamarády z lesa, a možná se s námi podělí i o moudrosti z některých knih a encyklopedií.

Taje přírody, různá méně známá zákoutí naší obce i místa vzdálenější od naší MŠ se rozhodli poznávat pravidelně každý pátek zvidálci. Bez ohledu na počasí, s batůžky vybavenými svačinou, pitím a pláštěnkou, se vydávali na své průzkumné cesty do lesů, luk i hor.

Počátek nového školního roku nám také nabídl staronové aktivity. Podle zájmu jsme se mohli zapojit do cvičení Hravé jógy společně s paní učitelkou Alicí Bekrovou, tančit folklórní tanečky s paní ředitelkou Lenkou Scholzovou anebo tvořit z keramické hlíny společně s paní učitelkou Renátou Pušovou, Dis. V letošním školním roce již máme možnost výroby z keramiky i vypálit, a to díky daru manželů Holubcových z Jilmu, kteří do našeho zařízení bezplatně věnovali keramickou pec. Moc jim tímto děkujeme a věříme, že i jim bude dělat radost, že pec ještě poslouží pro dobrou věc.

O dění v nočním lese si s námi jedno zářijové dopoledne povídala paní Mgr. Petra Vaňousová v rámci programu „Kdo nespí, když já spím“. Společně s ní jsme poznávali lesní zvířátka a jejich život po setmění. Dostali jsme možnost vidět noční les okem sovy a pokusili jsme se napodobit zvířátka hlasem i pohybem. Zvidálci si navíc vyzkoušeli vyhledávání žížal a červů v hlíně.

V následujícím týdnu si s námi o sovách přijel povídat také pan Ing. Luboš Jiříště. Při ekologickém programu „Povídala jedna sova“ jsme měli možnost poznat různé druhy a velikosti sov a zjistili jsme, jak je to s jejich potravou. Za zajímavé povídání jsme Lubošovi pomohli nalovit myšky, které se poschovávaly v naší herně, a nakrmili jsme jimi jeho sovy.

ŘÍJEN – měsíc příprav na zimu

Zima se krůček po krůčku začala přibližovat a nastal čas na sklizeň i úklid v zahradách. Také naše zahrádka čekala, kdo otrhá jablíčka ze stromů a uklidí z ní vše, co zima nemilosrdně zničí. Z části jablíček kulíšci nakrájeli a usušili křížaly. Několik jablíček zůstává na stromech. Možná, že hladoví ptáci a smyky v zimě budou shánět něco na zub a naše zahrádka je pohostí. Tak teď již nezbyvá než zamknout zahrádku a popřát jí klidný zimní odpočinek.

V rámci dopoledních prodloužených vycházek se zvidálci v pátek 3. 10. zapojili do vzdělávacího programu „Cesta dřeva“. Díky panu Klikorkovi vyrazili již před 8. hodinou ranní hasičským autem na koupaliště. Tam měli domluvené setkání s panem Lněničkou a společně s ním se vydali k nedalekému lesu na průzkum. Díky vyprávění zkušeného průvodce se zvidálci dozvěděli, jak vznikne les, kolik má pater a co se v kterém patře lesa ukrývá. Během vyprávění měli zvidálci možnost poznávat různé druhy stromů, lesních bylin i ptáků. Po návratu ke koupališti si děti vyrobily dřevěné lodičky, při jejichž výrobě si vyzkoušely mimo jiné i práci s pilkou.

V úterý 7. 10. jsme se vydali k řece Jizeře. Naším záměrem byl úklid břehu řeky Jizery na dolním hřišti v rámci akce Čistá řeka Jizera. A protože se tohoto projektu účastníme již několikátým rokem, věděli jsme, že se musíme vybavit pracovním oblečením, rukavicemi i pytlem na odpady. Sbírali jsme úlovky tak pečlivě, až jsme pytel téměř naplnili. Za své úsilí jsme dostali náramek s názvem akce a o několik dní později i sladkou odměnu.

Pohádka O sovách strážcích na nás čekala v místním kině v pátek 17. října. Připravila ji pro nás paní Bc. Soňa A.-M. Fišerová se svým přítelem. Do horní Poniklé tentokrát vyvezl hasičským autem kulíšky pan Novotný. Zvidálci i přes nepřízeň počasí zvládli cestu pěšky. A protože nám počasí nepřálo ani na zpáteční cestu, využili jsme ochoty pana Klikorky a opětovného převozu hasičským autem. Moc děkujeme všem za čas i ochotu.

Počasí je stále sychravější. Sluníčko už nemá sil nás venku zahřát. Kdekdo si chystá teplý pelíšek, aby v něm přečkal zimu. Však se i k nám do školky s koncem měsíce října začali stahovat duchové a pavouci ze všech škvír. BRRR! Tak to vypadá, že s námi chtějí oslavit svůj svátek – halloween.

L. Boháčová, MŠ Poniklá

PONIKELSKÉ POSVÍCENÍ

Až neuvěřitelně nám vyšlo počasí. Přes tak deštivé léto, kdy jsme mnohokrát láteřili a říkali si, že to ještě nepamatujeme, se na pár dní na nás přeci jenom sluníčko usmálo. A tím jedním z těch mála dnů bylo 20. září. My hospodáři jsme se shodli na tom, že i přes rozmary počasí byla úroda poměrně slušná – brambory se urodily, sice méně nežli vloni, ale stále více nežli jsme vsadili. Jablíček moc nebylo, ale co nebylo jablek, to bylo cibule. Taky se dařilo pórku, rybízu, borůvkám a jahodám. Ptáci byli spokojení s úrodou třešní, a tak nám na zahrádkách naši úrodu neslupli celou jako tomu bylo vloni.

Kuchařky/kuchaři se opět činili a do našeho náročného klání přinesli nádherných 11 koláčů. Jako každý rok hodnotíme vzhled a poté chuť. Letos bylo vysvětlování pravidel o malinko náročnější, protože k nám zavítala zahraniční porota, patrně ze Švýcarska. Přítomný překladatel byl pohotový, ale zdálo se, že cizinec češtině rozumí. Pokyn „ochutnej“ byl zjevně velmi srozumitelný.

Také jsme se letos poprvé setkali s tím, že si návštěvníci chtěli koláče odkoupit domů. Zatím o této možnosti neuvažujeme.

Hodnocení kuličkami bylo poměrně rychle provedeno a spočítáno, v mezičase byly k dispozici ještě speciality z brambor a občerstvení ze stánku. Také nám zazpívala a zatancovala Sojčata ze školky. U paní Šárky a Lenky si děti mohly vyrobít drobnost pro domácí podzimní výzdobu. Čekání na výsledky nám ještě ulehčila krátká prohlídka Muzea pod vedením majitelky.

A jak nám to celé dopadlo? Nejvyšší počet celkových bodů 91 byl udělen koláči číslo 5 hospodyňky Verunky Petruškové, druhé místo obsadila v zastoupení Jana Písková s koláčem s číslem 10 a třetí místo obsadil Tadeáš Petruška, koláč číslo 3. Tadeáš byla naše další rarita v letošním ročníku soutěže: jediný mužský zástupce a také nejmladší účastník soutěže v pečení.

Co se týká hodnocení samotného uměleckého dojmu, byl vybrán koláč číslo 9, a koláč, který nejvíce zaujal svou chutí, byl koláč číslo 2. S plnými břichy jsme ještě popovídali o dalších ponikelských akcích a slíbili si, že i za rok zase něco upečeme. I já.

I přes letošní další raritu: po hodnocení vzhledu zel můj kelímeček prázdnou. Ani jedna kulička. No to tu ještě nebylo. Abych nebyla příliš smutná, přislíbil účast na nadcházející posvícení nový moderátor – máme se na co těšit.

Hezký podzimní čas přeje

Okrášlovací spolek

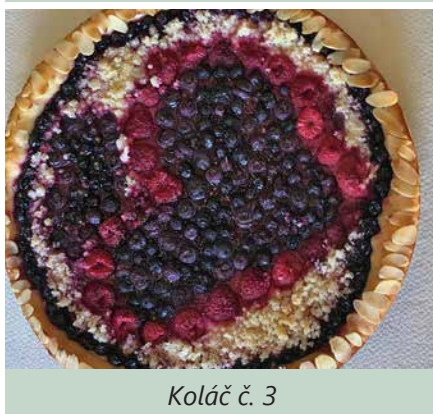
Koláč č. 9

Koláč č. 5

Koláč č. 10

Koláč č. 3

Koláč č. 2

TULÁČKOVY SLAVNOSTI S LYŽEMI A FLINTOU

Čtrnácté Tuláčkovy slavnosti byly tentokráte především sportovní reportáží. Čtrnáctým mužem, jehož životní (běžeckou) dráhu jsme si připomněli, byl totiž celoživotní sportovec, běžkař a běžec, Jaroslav Šír (1923–2012). Na sportovní podniky jsme při koncipování oslav našich rodáků zatím nebyli zařizeni. Určité obavy, jak odkaz olympionika uchopit, se však rozplynuly již při prvních návštěvách u Šírových příbuzných a letmém pátrání v dostupných internetových zdrojích.

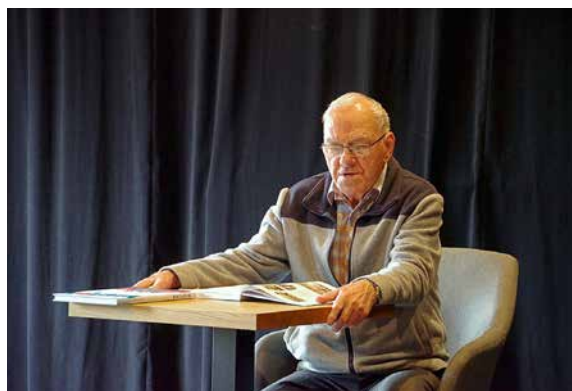
V čem nám připadal příběh rodáka z Šírova ponikelského statku mezi Kavánkou a Keřčkem zajímavý? Pojdme si to ukázat prostřednictvím připraveného programu.

Velmi šťastně ho hned od startu akce rozjel pan Josef Trojan, biatlonista tělem i duší, který svojí přednáškou ve školním kině osvětlil, jak moc se sportovní disciplína za tři čtvrtě století změnila. Naše pozornost se totiž celý den upínala zejména k olympijskému závodu „vojenských hlídek“ ve Svatém Mořici roku 1948, tedy jakémusi, z našeho pohledu, „prabiatlonu“. V rámci přednášky jsme v kontrastu se vším vzpomínaným omrkli i soudobé střelecké náčiní dnešních borců, prolistovali výpravnou knihu o biatlonu z pera pana Trojana a jeho manželky Drahušky. V předsálí pak atmosféru někdejších závodů navodila výstava fotografií a ocenění, kterou připravila ve spolupráci s Šírovou rodinou Bára Kulhavá, též autorka nejnovější brožury z naší „edice Pantheon“ – v ní se o Jaroslavu Šírovi dozvíte mnohé, k dostání je třeba na OÚ.

Mysleli jsme i na ty, kterým by se o olympijském závoděni číst nechtělo. Těm jsme v několika živých obrazech na jevišti na násvi „přefigurovali“ klíčové okamžiky onoho zajímavého olympijského závodu ze švýcarského Svatého Mořice. Vše v náznacích dobových kostýmů, s velkou nadsázkou i slavnějším závěrem, než jak by odpovídalo realitě.

Děti se v průběhu odpoledne mohly také poprat s lyžemi v rámci sranda-závodů o sladké ceny.

Vrcholem vzpomínání pak byla určitě beseda s rozvětvenou rodinou Šírových v našem kině. To byla úplná paráda! Své vzpomínky nám s vtipem i otevřeností zprostředkovaly dcery pana Jaroslava Šíra (Hana Vencovská a Jana Šírová) a také dcera a syn oslavencova bratra Vlastimila (Vlasta Šubrtová a Radomír Šír). Mimořádně milé rodinné setkání se vzpomínkami na tátu a strýce (z nichž ten starší

se vzdal gruntu, aby mohl závodit, a ten mladší, ač do té doby docela úspěšný skokan na lyžích, za bráchu ten statek vzal). Vzpomínání to bylo živé, hýřící zajímavostmi, a především odzbrojující ironií při vzpomínkách na ne vždy lehké soužití s opravdu „zatatým sportovcem“. To vše na podkladě promítaných fotografií z rodinných alb.

A to už jsme o Širovi věděli vše, takže bylo načase pověnovat se druhé části oslav, totiž hned třem koncertům. O první a třetí položku se profesionálně postarala spřízněná hudební tělesa, totiž sólová písničkářka Anežka Kočárková a skvělá folk-rocková kapela Ornament se svojí vlastní, zajímavou tvorbou. A proč si nepovídáme o kapelách popořadě? Inu, protože na samý závěr naší reportáže jsme si nechali ponikelskou hudební událost roku, totiž vůbec první veřejné vystoupení nové ponikelské hudební skupiny Pindour. Jejich lehce přidrslá tvorba opěvující vybrané jedince z našeho údolíčka nevedla k „ústupu z jeviště zadem“. Minimálně jednomu hrdinovi jedné písně o plavčíkovi na koupališti se dokonce skladba vyloženě líbila. Potlesk veliký a přísliby do budoucna ještě větší!

A sluší se připomenout zásluhy a poděkovat i celé mašinérii dobrovolníků z Kabinetu kerконоšské slovesnosti, kteří se opět příkladně starali o zdar celé akce, od startu až do cíle!

Tomáš Hájek, rychtář Kabinetu kerконоšské slovesnosti

SOKOL SPOLU V POHYBU 2025

Dne 25. 9. 2025 jsme uspořádali sportovní akci pro veřejnost „(O)tužme se!“. Zapojili jsme se tím do projektu Sokol spolu v pohybu #BeActive, který představuje celou škálu sportovních, pohybových, kulturních i společenských aktivit v rámci Evropského týdne sportu. Všichni účastníci si nejen tužili svaly při výdrži v planku, s činkami v upažení, při klikách nebo chůzi jako rak, ručkování po ribstolích ale prohlubovali si pohybové dovednosti při kotoulech, skákání na trampolině, cvičení na kruzích a při přeskakování lavičky. Zkoušeli si svoji rychlost při vystupování a sestupování na bedýnku. Překonávali své hranice komfortu například při chůzi po Kneippově chodníku. Zapojily se nejen děti, ale i dospěláci z řad doprovodu dětí. Nejmenší účastníci měli o zábavu postaráno v balóňkovém bazénku. Účast byla hojná, což je pro nás motivace pro přípravu dalších akcí. Děkujeme, že jste si s námi přišli zaspportovat a nasát radost z pohybu a také děkujeme všem organizátorům za pomoc a hladký průběh celé akce. Po zakončení sportovní části proběhlo v kinosále ZŠ promítání fotek z 25. Sokolského sletu v Chicagu 2025, ale pouze pro dvě zájemkyně, děkujeme tímto sestře Míle Gembické.

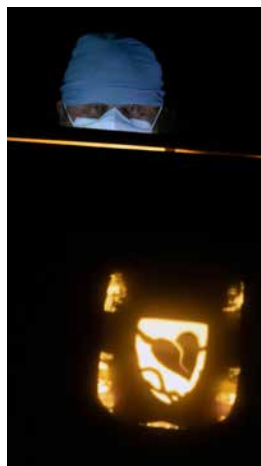
Alice Bekrová, T. J. Sokol Poniklá

BUDIŽ STÍN!

Tak trochu ve skrytu voleb do poslanecké sněmovny a mimo hlavní proud vesnického zájmu probíhalo v Poniklé páté bienále samozvané národní přehlídky stínových divadel Budiž stín! Akce se nám od prvního ročníku stále rozrůstá, takže nyní již vytrvalý divák mohl během jednoho víkendu vidět 18 různých divadelních představení, dvě historické rekonstrukce, výstavu fotografií, divadelní seminář i odborné reflexe všeho viděného s předními odborníky na loutkové divadlo. Děti z ponikelského dramataku pak měly v rámci jednoho festivalového dne možnost vidět několik divadel, tvořit své vlastní stínové divadlo i přemýšlet o něm spolu s lektorkou. Akce byla hektická, ve vsi se kvůli ní nakonec ubytovalo přes sto účinkujících i diváků, hrálo se na třech hlavních scénách a k tomu se něco konalo na dalších sedmi místech. Letošním vítězem se stalo nápadité zpracování Erbenovy Kytice souboru Frgál na nitkách z Brna. Veliké uznání patří všem našim mecenášům, díky kterým bylo možné přehlídku finančně utáhnout. Zejména ale děkuji všem mnoha dobrovolníkům kolem Soni Anny-Marie Fišerové, na jejichž obětavé práci všechny ty ostatní legrácky stály. O pestrosti stínového divadla můžeme podat zprávu alespoň prostřednictvím několika fotografií Ireny Vodákové v příložené fotogalerii. Pokud síly vydrží, berte je i jako pozvání na další ročník o prvním říjnovém víkendu roku 2027.

Tomáš Hájek

Přijďte si s námi užít

SVATOMARTINSKÉ PUTOVÁNÍ 2025

*Ochutnávka různých vín
na deseti stanovištích,
drobné pochutiny, voda a
sklenička v ceně.*

Sobota 15. listopadu

*Start 11:30 - 14:00 z vestibulu
ZŠ Poniklá*

Startovné 400 Kč/soba

Délka trasy cca 1,5 km

Konec ochutnávek v 16:00

*Nutnost registrace předem na
sokolskehry@seznam.cz do 10.11.2025.*

*Uvádějte celé jméno účastníků, přihláška
bude zpětně potvrzena.*

PONIKELSKÉ SETKÁVÁNÍ

Několikrát jsme se sešli v různém složení. Ať už v místní knihovně nebo v prostorách domu s pečovatelskou službou. Prohlédli jsme si fotky z oslavy 300 let školství, probrali časy dnešní i minulé, zavzpomínali jsme na spoustu zajímavých a některých zapomenutých věcí. Obdařili jste nás Vašimi vzpomínkami, radami z vlastních zážitků a zkušeností i dobrými recepty. Na druhou stranu jsme Vám odpověděli na některý Vaše dotazy, případně jsme slíbili, že Vaše požadavky pošleme dále.

Víte, že máme v našem pečovatelském domě paní, které je 97 let? Víte, jak se peče Tukaná buchta a proč se jí tak

říká? Že máme v obci úžasné paní pečovatelky, které se snaží pomoci a v případě Vaší žádosti dokáží přijet i k Vám domů? Poslední setkání s velkou a malou Věrkou, Aničkou, Zinou, malou Evou, Zdeňkou, Vlastičkou a Evičkou s drdůlkem bylo plné hádanek, kdo měl jaké zaměstnání, která s přítomných je maminkou našich přátel, spolužáků, známých, jak jim utíká čas a čím ho vyplňují. Pochvala padla i na současný časopis, jen byla vznesena prosba na více křížovek, sudoku, luštěvek.

O pár týdnů později jsme se sešly v knihovně, kde jsme spolu se Zdeňkou, Květou, Alenkou, Irenkou, Maruškou,

Šárkou a Martinkou přemýšlely o nějakých vylepšeních v obci. Mimo jiné nás napadlo sestavit křížovku pro výše zmíněné dámy z dolního koutu Poniklé. Zde ji máte, je to první vlašťovka, ale určitě jich bude více.

V prosinci se letos naposledy setkáme, popovídáme si o vánočních tradicích nebo třeba o něčem úplně jiném, dohodneme se, jak poslat termín dalšího setkání tak, abychom nebyli závislí na zpravodaji a informace se dostala ke všem.

Děkujeme, že nám darujete Váš čas.

Okrášlovací spolek

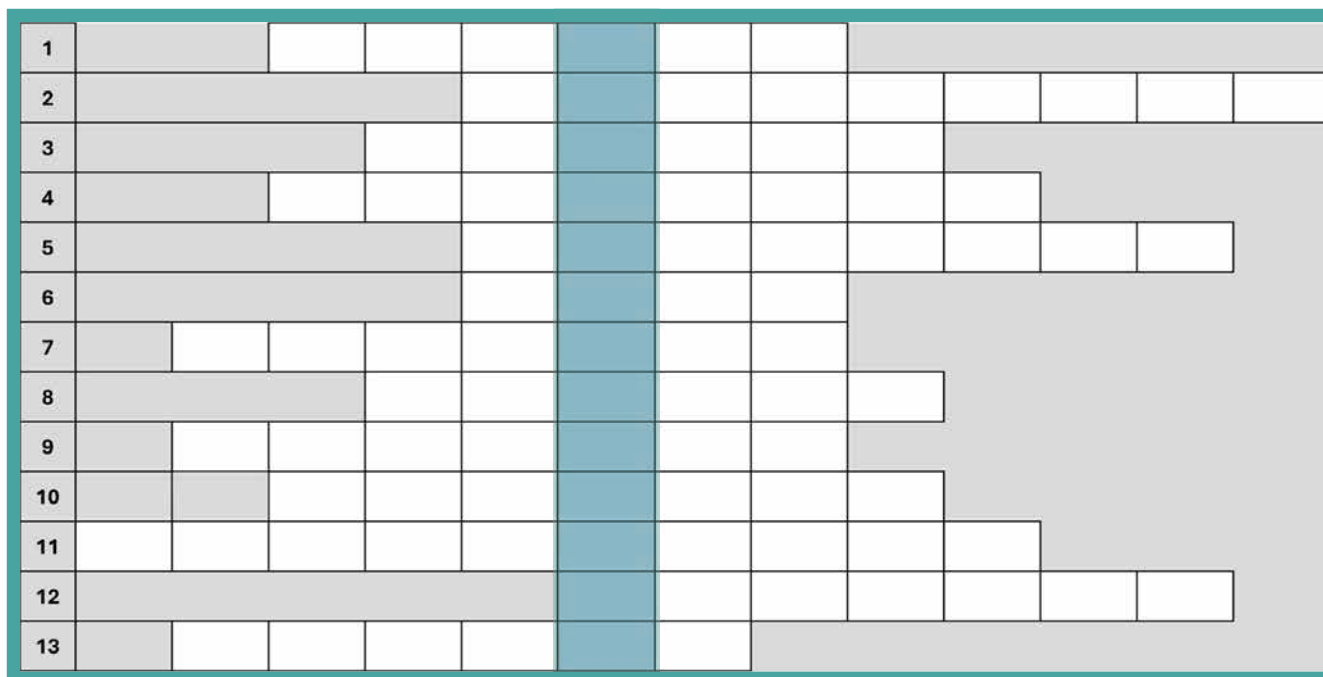
PRAVIDELNÉ SETKÁVÁNÍ S LIDMI, KTERÍ NECHTĚJÍ BÝT SAMI

4. PROSINCE 16:00 DPS PONIKLÁ
11. PROSINCE 16:00 KNIHOVNA

CVIČENÍ, POVÍDÁNÍ, VZPOMÍNÁNÍ, VÁNOČNÍ TRADICE,
RECEPTY NA CUKROVÍ
TĚŠÍ SE NA VÁS OKRÁŠLOVACÍ SPOLEK

TAJENKU, nejlépe celou, nám prosím pověste na nástěnku v DPS co nejdříve po vydání časopisu, pokud dáte vědět telefonicky, budeme rádi, děkujeme.

1.	ZNAK OBCE	8.	STODOLA PLNÁ ZAJÍMAVOSTÍ
2.	PONIKELSKÁ BÁBA	9.	NÁZEV KOUPALIŠTĚ/MALÉ BLÁTO
3.	ŘEKA	10.	JMÉNO MUZIKANTA „JAK ŠLA BASA DO NEBE“
4.	DÍLA SPISOVATELKY KUBÁTOVÉ	11.	PONIKELSKÉ SÁŇĚ
5.	PÁN HOR	12.	MÍSTNÍ BRAMBOROVÁ SPECIALITA
6.	HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO	13.	NEHMOTNÉ DĚDICTVÍ OBCE
7.	SPECIALITA Z HUB		

Myslivecké sdružení Kákov
Výchová nad Jizerou - Poniklá

Vás zve na

Poslední leč

Konanou v sobotu 22. 11. 2025 od 20 hod.
V KANTÝNĚ V PONIKLÉ

Hudba - OÁZA
Vstupné 130 Kč

Bohatá myslivecká tombola - myslivecká kuchyně
Výdejní okénko s pokrmy ze zvěřiny otevřeno od 14 hod.

PONIKELŠTÍ FOTBALISTÉ

9. liga v kopané – tabulka po podzimní části

	Družstvo	Zápasů	Skóre	Body
1	SF Studenec/So Dolní Branná	10	46:14	28
2	TJ Slavoj Kořenov/TJ Desná B	10	29:18	22
3	TJ Sokol Rovensko B	10	34:29	17
4	TJ Sokol Horka u Staré Paky	10	30:24	15
5	SK Semily B	9	28:25	14
6	TJ Sokol Horní Branná	10	21:23	13
7	1. FC Tatobity	9	28:31	12
8	Hančův sportovní klub Benecko	9	22:26	8
9	TJ Sokol Kruh	9	24:34	8
10	TJ Poniklá	10	31:32	8
11	TJ Sokol Stružinec	10	22:49	7

Podzim 2025 – výsledky mužů

TJ Poniklá	Hančův sportovní klub Benecko	3:3
1. FC Tatobity	TJ Poniklá	2:4
TJ Sokol Stružinec	TJ Poniklá	5:1
TJ Poniklá	TJ Slavoj Kořenov/TJ Desná B	2:3
TJ Poniklá	TJ Sokol Rovensko B	1:1
TJ Sokol Horka u Staré Paky	TJ Poniklá	1:3
TJ Poniklá	SK Semily B	2:7
SF Studenec/So Dolní Branná	TJ Poniklá	3:0
TJ Poniklá	TJ Sokol Horní Branná	4:5
TJ Sokol Kruh	TJ Poniklá	2:1

Večer při svíčkách
GUATEMALA
vyprávění
Nábytkáře na cestách
Lukáše Lajička

21.11.2025
18:00
 ZŠ Poniklá Kinosál vstupné dobrovolné
 občerstvení zajištěno bar otevřen od 17:00

VŠESTRANNOST PRO MUŽE

STAŇ SE ČLEMEM SOKOLA A CHOĎ

PRAVIDELNĚ CVIČIT

NABÍZÍME:

- všestrannou kondiční přípravu
- práci s cvičebními nářadím
- pohodový kolektiv

**STŘEDA OD 19:30 DO 21:00 V TĚLOCVIČNĚ
ZŠ PONIKLÁ**

ZAČÍNÁME 17.9.2025

Více na tel: 728 375 430

www.sokolponikla.cz

TĚŠÍ SE NA VÁS CVIČITEL TOMÁŠ JINDRA

Základní umělecká škola
Jablonec nad Jizerou
Vás srdečně zve
na

VÁNOČNÍ TANEČNÍ PŘEDSTAVENÍ

Čtvrtek 11. prosince 2025
od 17:00 hodin

KD Jablonec nad Jizerou

Vstupné dobrovolné

Základní umělecká škola Jablonec nad Jizerou
Vás srdečně zve na tradiční

VÁNOČNÍ KONCERT

pěveckých sborů

Úterý 23. prosince 2025
od 18:30 hodin

DPS SKŘIVÁNEK
a PS MLÁDÍ

Kostel sv. Prokopa
v Jablonci nad Jizerou

Vstupné dobrovolné

Základní umělecká škola Jablonec nad Jizerou Vás srdečně zve na

BENEFIČNÍ KONCERT

pro Nadační fond Nina

- NF podporuje výzkum a dostupnost nejnovější léčby nádorových onemocnění typu DIPG/DMG
- ty nejagresivnější gliomy prozatím účinnou léčbu nemají a většina postižených dětí nepřezívá déle jak jeden rok

Středa 3. prosince 2025
od 18:00 hodin
KD Jablonec nad Jizerou

Během večera vystoupí žáci z hudebního a tanečního oboru. Svoji účastí podpořte dobrou věc.

PRODEJ VÝROBKŮ VÝTVARNÉ TVORBY A KERAMIKY.

Vstupné dobrovolné, celý výtěžek bude věnován NF Nina.

NA POBYTÍ *u Miloše Holubce*

Pro pátý rozhovor jsme si zašli k Miloši Holubcovi, k čemuž je v Poniklé třeba doplnit i příšlapek, tedy k Holubcovi „Záfarovi“. Ač je z našich letošních respondentů nejmladší, dotkneme se při vzpomínání i prvorepublikové historie, ale přirozeně i dob, na které se budete pamatovat.

Rozhovor vede Tomáš Hájek, fotografie ze svého archivu poskytl Miloš Holubec, momentky z rozhovoru fotila Hanka Hájková. Text je přepisem originálního znění, bez jazykových korektur.

Miloši, ty ještě nejsi úplně v tom věku, abys měl bilancovat celý život. Vybral jsem si tě ale k pamětnickému rozhovoru, protože jsem tě už párkrát slyšel vzpomínat, takže vím, že to bude zajímavé. Pojďme klasicky začít od kolébky. Rod Holubců, to bude asi zašmodrchané, snad se v tom úplně neztratíme...

No ono to nebylo tak úplně jednoduchý. Naši se o tom nechtěli bavit, ale máma byla rozvedená. Měl jsem ještě

dvě ségry, ty už jsou ale po smrti a já s bráchem máme druhého tátu. Ale to bylo takový tabu, že i když jsme se jako rodina sešli, tak o tom se nemluvalo. Táta ten byl místní, taky takovej patriot. A máma, ta přišla ze Zakarpatský Ukrajiny za první republiky, tuším, že to byl 37. rok, kdy naše republika byla ještě veliká. Dělal se tam náborů a nabízeli tam těm lidem, že můžou jít do Čech. Dopředu byla připravená smlouva s hospodářem a kolik si bude vydělávat. Máti

byla ze čtyřech sourozenců, tam byl sice bohatěj zemědělskej kraj, ale hospodařit mohl jenom jeden. No a kdyby věděli, co bude, tak to stejně nebylo ani na dlouho... Takže ona šla jako první ve čtrnácti letech sem ke Kocourkom. Pan Kocourek s ní měl smlouvu, k vlaku pro ni dojel s koněm s vozem, a tak sloužila tam. Pak ještě přišla její sestra, když zjistila, že to tu není tak špatný, ta pak skončila v Rokytnici. Plánovali, že se vrátěj, že vydělají peníze a půjdou zpátky, Jenže situace se změnila, začala druhá světová válka. Tak ona se s tou sestrou vypravily domů, jenže byly už problémy na železnici, Slováci je už nepustili, takže musely přes Vídeň, ale tam pak narazily na maďarský hranice. Tak se vrátily a tím pádem tady zůstala. U Kocourků bylo hospodářství, byl tam i obchod a pekařství, takže pan Kocourek ty síly potřeboval. A celou dobu si to máma chválila, a když pak později tady šla paní Kocourková kolem, tak se k ní hlásila a družně si povídalý.

A tvůj táinek pocházel tady z toho statku za farou?

To ne, tady odtud pocházela jeho máma, moje babička, Holubcová. A tu Holubcovou si vzal Holubec a bydleli v tom baráku u Matoušků, teď je to prázdněj dům vedle Milady Řehounkové. Takže tady za farou zůstal hospodařit bratr můj babičky. Jenže byl nemocnej. Byl jako kluk nabírat vodu v zimě tady z koryta, praštil sebou a zřejmě si nějak těžce pochroumal páteř, takže byl takovej chatnej. A potom ještě na něj spadl jeho táta, když na Homoli rovnali fúru sena na vůz. Kůň škubnul a ten jeho táta spadl s fúry dolů na něj. No a pak už dlouho nebyl, asi v osmnácti umřel. Takže tu hospodařil jen ten děda s babičkou můjho táty. A ještě tu byla tátova teta, čili sestra jeho mámy, Skalská. Nejdřív Holubcová, pak se vdala. Ale ona byla taky churavá, měla tuberkulózu plic, ze všeho se vylízala, ale k práci do hospodářství to moc nebylo. Ale zase byla sečtělá, uměla krásně háčkovat všelijaký dečky ozdobný a rukavice svařební, to všechno dělala, ale bylo to pořád málo. Pučovala knížky, měla svou knihovnu a měla to očíslovaný, jako to je ve veřejný knihovně, měla seznam a tetky si k ní chodily půjčovat. A zároveň pak, už jako stará, dělala doma korale tam v sedničce. A ony zas přišly tetky pobejt, pohovořily přitom a třeba jí pomohly při tom řezat korale, nebo navlíkat. Dožila se poměrně vysokýho věku, 84. Zemřela na zástavu srdce. Její

manžel byl z toho baráku, co jsou dneska Pičmanovi, Jeník Skalskej. A von byl hendikepovanej, z první světový války se vrátil, ale měl střelenou kulku do lebky. Tenkrát se to báli vyoperovat, takže to tam měl zarytý a trpěl pořád hroznejma bolestma hlavy, umřel pak na tuberkulózu. A tím pádem tady nebyl hospodář.

A hospodářství se dostalo do dluhů. A i když to mýho pradědu celej život mrzelo, tak prodali tady na hřbitov obci ten pozemek. Nejlepší pole! Ale byla nutnost. Marodění v rodině, pojištění nebylo. Taky chcíp kůň, živitel. Neštěstí hotový, zoufalá situace, hospodářství zadlužený. A nástupce nebyl, kdo by to z toho vysekal. A i táta mýho táty na Matouškově umřel, když bylo tátoj šest. Kop ho kůň pod koleno a dostal sněť. Takže to takhle dopadlo, a tím pádem se můj táta, ročník 24, dostal sem za faru. Jako čtrnáctiletýho ho povolali jako jedinýho, kdo zbyl. On teda už i dřív děda pro něj chodil do školy a: „Hochu, je potřeba povláčit...“ A táta říkal, že měl dycky lavici u okna a čekal, až se objeví děda, že je potřeba něco dělat. To pak vždycky vylít ze školy a bylo to. A to on táta měl ještě taky takovej hendikep, že do 14 let byl hrozně malej. Když nasazoval koňoj chomout, tak si musel vzít stoličku. Ale pak začal růst a v dospělosti měl pak přes 180 centimetrů. Ale klobouk dolu, všechno se tátoj podařilo vysekat z těch velkejch dluhů. Některý byly taky zbytečný, vznikly třeba jen ručením za dluhy jinejch, no, pomáhat se musí...

A když se tátoj konečně podařilo všechny dluhy splatit, tak přišlo družstvo. Říkal, že před tím uniknout nešlo. Protože to bylo tak drásající na nervy. To městský lidi přišli, komunisti, prošli nějakým školením a dokázali třeba celej den za člověkem chodit, když třeba vláčel pole. A voni za nim chodili a furt: „Koukejte, nechte toho, tady se dřeje zbytečně, v družstvu byste to měl jinak.“ A furt a furt, dennodenně. Ne vyhrožování, ale takovej nátlak soustavnej. No tak většina to nakonec podespsala. Je pravda, že pak ve vyšším věku pak na jednu stranu chválil, že aspoň je ta neděle volná. Že se třeba v tom kravíně prostřídaj a není to od rána do večera na tom jednom. Paměť si to přebere a zůstane ty veselejší věci.

Kdy se vůbec zakládalo družstvo?

Ona byla dvě. Jedno trvalo asi 14 dní, to se rozsypalo, to byla katastrofa, tomu se lidi dycky smáli, že účty psali na náký kormouty prázdný. Tak to se rozsypalo, chvíli byl klid, a pak zase začal ten tlak,

znova, asi v roce 57, a pak už to vydrželo.

Když pak družstvo založili, tak se zjistilo, že není voda. Poniklá s vodou vždycky měla potíže. Už dělali nějaký průzkumy před válkou, ale teď tady najednou kravíny. To je sto kusů dobytka v jednom a ten teda spotřebuje vody. Na mytí, na pití – a teď kde to vzít. Tak to určitě ten vodovod popohnalo. Lidi teda na tom udělali hodně ručně, brigádnicky, ta mechanizace moc nebyla.

A ty ses narodil, když už vaši nehospodářili?

Já jsem 61. ročník, ale záhumenková kráva a tele bylo vždycky, k tomu u nás v chlívech osum družstevních bejků. Celý léto se sušilo. Táta sík ručně. Ona teda kráva dala mlíka, ta poslední vůbec, to bylo po teleti 25 i 27 litrů. A tučnost? Co uváděj dneska tři a půl procenta plnotučný mlíko? Ta měla šest, i sedum procent. Po práci táta šel, sík, nebo brzo ráno vstal, než začalo slunce svítit, pak se to roztřásl, vobracet, uklidit do stodoly... a furt a furt až do podzima. Kousek brambor byl. Táta tady taky sík farskou zahradu, Hornovu zahradu – a eště to bylo málo, takže eště tam taková špička k dolskýmu kaštanu byla, to se taky síklo a na trakaři všechno vozilo domů. Ono se v tom zemědělství málo vydělávalo. Kór ty začátky, to bylo 10 korun za celej den. Tak to bylo celý mládí.

A co školní léta?

Do školky jsem chodil tady, co je teď knihovna u nádržky. Pak jsem nastoupil do školy, to jsem taky neměl daleko...

Chodil jsi rád do školy, nebo jsi taky vyhlížel, aby pro tebe někdo přišel?

No nebyl kdo, když jsem se chtěl náhodou ulejt, třeba na řádkou prohlídku do Jilemnice, tak když jsem pak tady vystoupil z autobusu, tak mě hned ze školy všichni viděli... Takže jedině bloumat po Jilemnicí a přijet tím dalším autobusem. Tady jsem absolvoval těch devět roků. Rozhodně jsem nechtěl jít na žádnou školu. Mě to nebavilo šíleně, vždycky jsem odpočítával minuty, kdy bude zvonit.

Taky jsem záviděl doleňákům, protože oni mohli nosit filmy z nádraží. Palas nám sem tam promítal třeba Jana Žižku a takovýhle filmy přímo z ředitelny, tam byla taková díra ve zdi a promítačka. No a my jsme byli rádi, at' se promítá, co se promítá, protože čas běžel a dalo se na to koukat. A doleňáci vždycky hlásili, kdo půjde pro film na nádraží a kdo ho tam zase v těch plechovějch krabicích odnese.

A co při škole třeba nějaké kroužky? Hasiči?

No, nutili nás do pionýra, ale já byl jedinej, kterej jsem odolal. Lákalo mě to už tenkrát k hasičům, ale jelikož hasiči spadali taky pod pionýrskou organizaci, tak jsem ani tam nešel, protože jsem se zařekl, že do pionýra nepůjdu. Když to bylo takhle nucený, tak jsem se zatvrdil, že ne. A k hasičům jsem pak vstoupil až v patnácti letech, to už jsem mohl být rádnej člen i bez pionýra.

Jinak jsem je tady jako kluk pozoroval, jak tu cvičili. A tady na cestě u domu, to ještě nebyla asfaltovaná, cvičili nasucho, bez vody. To byla spíš taková pořadovka – chytit hadici a odnýt. Já jsem se vždycky musel smát, že velitele družstva udělali ze Zdeňka Švedlerovýho, syna předsedy MNV. Von byl asi jinak dost nešikovnej, tak ho udělali velitelem, ačkoliv von byl na to „r“. Takže to bylo vždycky: „První proud směř červenej prrporrky, druhý proud směř červenej prrporrky!“ No, už je taky po smrti.

No a ono bylo doma dost práce. Takže ani u fotbalistů jsem nebyl. Ke včelařům bych bejval šel asi, včelařství ve škole vyučoval „tatiček Hnyků“. Vždycky přijel na pionýru, nebo měl aerovku, to by byla dneska vzácnost. Červenou aerovku, tady přijel před školu, tam se bravurně otočil, my jsme tomu říkali „prd prd cillilink“. Ale on bral děti až od třetí třídy a já jsem to už nestihl, on už byl v letech, a tak to pak položil a už se včelařskej kroužek nevyučoval. Tady byl včelín před školou, pěkně to bylo udělaný, pak už to byl jen sklad zahradního nářadí. To vždycky táta, když tady tu louku nad návsej celou sík, tak přišel celej spuchlej, poštipanej od nich. Protože tady byly včely před školou a i tady na „starý poště“ byly. Tenkrát vypravoval táta, že chlap ze starý pošty se táto chlubil, kolik měl medu: „Člověče, to bylo medu, celej štandlík medu, mam to tam na komoře!“ A táta tam takhle kouká, a ono bylo na tu komoru pootevřený okýnko. A táta říká: „Člověče, oni ti tam nějak lítaj, ne?“ No jo, chlapík tam mazal, ale on už byl ten štandlík prázdnej, ony si to ty včely zas všechno odnosily zpátky.

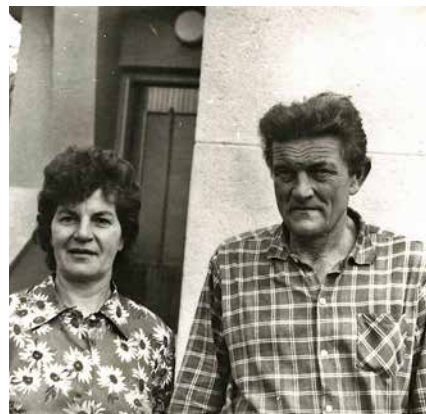
Ale dneska včelařiš...

To jsem začal ňák asi kolem devadesátýho roku. To jsem dělal s Mirkem Dobiášovým, ten je zdědil po svým dědoj, to byl ohromnej včelař, ten se tomu věnoval. Celej život měli před okny včely, s babkou nikam nešli, akorát do fabriky a zpátky. A jen hlotonili kolem baráku,

koziště a tak dále, a seděli na lavičce a koukali, jak kolem lítaj včely. Tak to byla taková celoživotní zábava. Pak ten děda umřel a zůstaly tam asi dvacaterý včely. Mirek to převzal v menším počtu a říkal: „Je mně to líto ty starý úly pálit, nechtěl bys začít?“ No já si říkám, no, když tady nikdy včely nebyly, nebylo pamětníka, táta ani nikdo nevčelařil. Já tomu nerozumím, nemám ani od koho se to naučit. No a on že to nic není, roj že mně dá, a kdyžtak pomůže. No tak dobrý, tak si vezmu ty starý úly, bůhví, jestli mně to vydrží, tak začnu s témahle. No to byla moje životní chyba! Já měl jít do novejšch a ne do starejšch, ale nevěděl jsem, jak to všechno bude. Takže začal jsem v těch starejšch, ale to bylo tak nepraktický. Tam jsem musel ty rámečky tahat dozadu, takový malý, tak jsem tam ty včely dycky tak rozvařil, že jsem od toho musel kolikrát utýct. Dneska ty nástavkový, to se pěkně sebere jeden dílek, foukne se jim trochu kouře, vony se zklidněj, vlezou dolu, a jen se takhle vytahujou rámečky nahoru. Ale v těch starejšch, to byla celá řada rámečků – a pro ten poslední to tam musel mít člověk ruce až po ramena vražený a teď tam kejvat rámečkem a snažit se ho vytrhnout. A když to polevílo, tak za tím letěl tlampač včel. Tak teď jsem přešel na nový a je to fajnový.

A když jsi měl maminku z Podkarpatské Rusi, byl jsi tam někdy?

Rodiče tam byli několikrát, táta si to tam ohromně pochvaloval, oni tam ty zvyky tak dodržovali, bylo veselo. Já tam byl, když mně bylo patnáct, v roce 76. To jsem vycházel devítku, poslední prázdniny. A to bylo naposled. Byli ohromně pohostinný, ale jak tam byl obrovskej nedostatek všeho, tak si tam člověk připadal, jako že je pomalu vyžírá. Oni třeba udělali kotel boršče, no a zabil kvůli nám slepice, který snášely. To tam s náma byla ještě od mámy ségra se strejcem z Rokytnice. A on strejc byl řezník, tak na černým trhu v Mukačevě koupil vepřový za ohromný peníze. Co nám proměnili, tak polovina padla za to maso. Přines to jako svátost a nadělal z toho řízků. Obalil všechno, ale oni tam ty řízky moc neznali, tak to kousali jako chleba. No ale jinak opravdu už to tam bylo bídný, jak u snědenýho krámu všude. Jeli jsme s bratrancem do Mukačeva, přijel autobus a on už byl plnej. No jak se tam dostaneme? Ale ten šofér se zvedl od volantu a začal na všechny tlačit, takovej byl udělanej, a on je tam furt cpal, a pak zase ještě pár míst získal.

Tam se nedalo ani vydechnout. Nebo vydechnout jo, ale ne nadechnout. Autobus, nějaký Čavdar to byl, po prašný cestě. A jak byl přetížený, že už péra byly ohnutý na druhou stranu, tak zadní škola škrtaly o blatníky. To vždycky když to vltlo do nějakýho d'ůlu, tak zabrala guma o blatník. A všude jak bylo to těsnění kolem karoserie, tak všude pumpoval jako měchem prach dovnitř do autobusu. To když pak lidi vylezli ven, tak byli od prachu tak, že se po nich mohlo psát.

Tak ale i tvoje žena pochází celkem z daleka, z Vysočiny. Jak jste se poznali?

Někdy tomu pomůže náhoda. Jarda Janouchů, dnešní autobusák, se ženil a já jsem tam byl za svědka. Eva byla taky za svědka, svý kamarádce, tak jsme se takhle seznámili. Mobily nebyly, internet nebyl, ale všechno šlo.

A jak tedy?

Psali jsme si dopisy. Pak jsem si pořídil auto, starší škodovku 110, tak jsem tam přejížděl. Jednou jsem tam měl jet, ale mezitím se mně stal úraz, něco s kolenem. Tak do špitálu. Ale on mně to tam Pipiš zaplácal sádrou, celou nohu až úplně nahoru, takovou trubku silnou. Prej: „Kamarádům dělám silný, aby nereklamovali.“ No tak teď jak to mám udělat? Návštěva domluvená... Když mě policajti chytli, tak by to bylo blbý. Tak jsem přes tu sádku, aby nebyla vidět, narval takový kalhoty široký, sedadlo až úplně dozadu, ještě jsem seděl kus na opěradle, abych mohl tu nohu nechat rovně. No a vypravil jsem se – a dojel jsem tam i zpátky. Pak jsme se vzali, abychom nemuseli furt tak cestovat.

A teď k další lásce, hasičům...

Pustil jsem se do ní aktivně až v těch 15, pomáhal jsem, kde se dalo. Mělo to tady doma tradici, klíč od hasičny byl tady vždycky ještě ve starým baráku na hřebíku, tak se vrátil zase sem. No a když viděli, že se snažím, tak mě hned souplli do výboru.

Měl jsi to do staré hasičárny nejbliž, žejo?

No, právě, takže když v zimě projeli cestáci s pluhem, flák, dveře byly zaplácnuté, takže vzít lopatu a vyházet. To bylo automaticky. Soutěžil jsem taky, ale to ještě nebyl ten sport jako dneska. To jsem ještě zažil právě to závodění „na sucho“, nebylo to tak záživný jako na vodu. Takový chození pořadovým krokem a hlášení, třeba jen napojit hadice na stříkačku, ta se třeba na chvíli nastarovala, ale bez vody. Pak se postupně přešlo na mokrou variantu, což bylo záživnější.

Pak jsem byl na vojně dva roky. Když jsem se vrátil, to už jsem měl řidičák na nákladní auta i na vleky, takže hned jakože bych mohl dělat strojníka. Ale už co jsem byl na vojně, na mě Krafek tlačil, jestli bych nešel dělat velitele. Jenže já byl za vojnu dvakrát doma, u nás se žádný opuštětky nedávaly. Moc se nestrvalo, ale zase ani nedávali odměny, takže poprvé jsem byl doma po třinácti měsících, a pak až pro civil. A Krafek do mě furt klavíroval, tak jsem ve slabý chvíle kejvnul, a pak už to bylo ráz na ráz. No a dělám to do dneška. Byl jsem asi 35 let velitel výjezdový jednotky a teď jsem velitel sboru a starosta okrsku. Velitelování výjezdů jsem nechal Tomášovi Klikorkovi a já zase za-

stávám ve sboru některý věci, který by třeba zase jeho tak nebavily, třeba dělat okrskovýho starostu. Rozdělili jsme si to a funguje to.

Miloši, vzpomeň na nějaké zajímavé obecní figurky...

Těch figurek jsem tady zažil mnoho... Většina jich už nežije, další zase vznikaj... Tak tady pro nás z nejbližšího okolí byl pro mě od dětství zajímavý starej hrobař Jindřišek, kterej trávil celý dny na hřbitově. On byl takovej rozšafa, uměl vypravovat, o leccem jsem s nim přes plot mluvil. A jinej by se bál, ale my tady u hřbitova jsme byli zvyklý, co by se bál člověk mrtvejch? On byl takovej noční pták, ve dne spal. On měl revma a bral na to Algenu, která byla návyková. To už tady číhal v neděli, když se tady doktor Reiniš stavěl na hřbitově, a hned se vracel do auta a už mu psal recept. Jakože to má na klouby, ale už si na to asi zvyknul, no ale pak spal jako dudek. Třeba usnul mezi hrobama, nebo v márnici spal na márách, tam měl takový ty dekorace, jak se věšej dolu do hrobu, a tam na tom spal a bylo slyšet jen chrápání z márnice. A nebo třeba v noci o půlnoci tam začal na hřbitově do toho ticha zatloukat kolík. Do toho absolutního ticha – bác a bác perlíkem. Nebo když se probudil, tak zíval, ale on u toho tak křičel, že kdo šel náhodně kolem, ten z toho musel bejt úplně hotovej!

Nebo Vašek Holubec „Truhlářů“, takovej amatérskéj pyrotechnik. Z toho baráčku, jak má dneska Míra Jiroušů předělanej. On jedno oko neměl, prsty neměl. Jeho brácha snad byl profesionální pyrotechnik a tenhleten se ho snažil napodobit. Ale třeba někdy

pokazil ten postup, nebo poměr, něco prostě kikslo. Třeba dělal nějaký dělobuch, bouchlo mu to v ruce a povotřhalo mu to prsty. Zahojilo se, nedal si pokoj. Pak zas ve sednici něco mlel, náskou směs – rána obrovská, okna pryč, přišel o oko. Pak už se krotil, ale stejně jak jsem byl na vojně, tak co jsem byl jednou doma, tak on najednou tady u nás. A prej: „No jo, tak jseš z vojny na dovolený, jo? A u čeho tam sloužíš?“

„U dělostřelců. Jako řidič, tahám tam houfnici.“

„No jo, víš, já kdybych takhle něco potřeboval...“

„No pane Holubec, dělostřeleckej granát má 57 kilo...“

„No jo, ale ono se za to pak dává nábojnice a ta je plná pytlíků s prachem. No tak ten prach aspoň, nebo kdyby byly takový ty světlice.“

„Říkám ne, nic takovýho nebude.“

Takže furt zájem měl. No a jednou pak ještě zase něco si umíchal, seděl na náspi na stoličce, a teď to tam do trubky šťouchal nějakým špalkem a sekyrkou obrácenou. Najednou rána, sekyrku mu vyrazilo z ruky. Ruka do sádry a sekyrka až za Šírovejma. Přes hřeben a přes potok letěla. No, to byl expert!

Celý život děláš instalatéra, jak jsi se k tomu dostal?

Po škole jsem měl jít do učení, tak jsem váhal, co dělat. A to zrovna naši stavěli tady barák, byli tu dva instalatéri, Milouš Hradeckej s Kracíkem z Víchov. Tak vždycky když odešli, tak jsem si tady třeba zkoušel tou závitnicí točit. No jo, tak to že by nebylo špatný... Ale ono se jim to tu moc nepovedlo, a tak jsem si říkal, že snad to budu dělat líp. Prochodil jsem toho hodně, zažil jsem toho hodně, v různých místech jsem pracoval. Kolikrát jsem si říkal, já, ta-

hle chalupa se mně líbí, tam bych se chtěl podívat – a najednou nějakou náhodou už jsem tam měl práci.

A když máš hory takto prochozené, kde je to nejhezčí?

Tuhle jsem dělal u jednoho pána a on mně pak po zaplacení říká: „Víte co? Já vám dám ještě bonus, udělám vám vyhlídkovej let nad Krkonošema!“ No mě jako když oparí, já čím starší, tím se víc bojím vejšek, ale letadlem jsem přitom letěl několikrát... Ale teď se bojím i na rozhledně. A teď taková nabídka. Jak mu to mam říct? Jenže on: „No jo, na rozhledně, to se lidi boje, ale se mnou v letadle ne.“ Tak jsem měl takovej zkaženější víkend a on v pondělí volá: „Tak jdem na to?“ No tak já jak na popravu s ním k Hořicům na letiště. Tak zase jsem věděl, že je to předseda nějaký letecký asociace ČR a instruktor. Tak jsem do toho vlez teda, nějaký plech jsem tam mačkal, prosklený to bylo až takhle pod sedadlo. Letadlo se odlepilo. Z Hořic jsem mnoho neměl, to jsem se furt jen koukal na motor. Viděli jsem úplně celý Krkonoše, do všech těch dolů nalítnul, Labskej vodopád byl vidět, jak tam cvrká dolu. Tak to tam takhle všechno probral, i nad Luční, furt mně to jmenoval, co kde je. A pak že poletíme nad Poniklou. To už jsem se aklimatizoval a koukal jsem se i dolu. A teď najednou se tady přelítla Kobyla, Jestřabí a teď se otevřela Poniklá, no to byla nádhera! Všechny ty vesnice, co byly před tím vidět, všechno se to táhne roklema, z obou stran břehy. A Poniklá teď tady mezi těma kopcema vystoupí, a ještě z toho vrchu vypadala taková placatější. Zrovna bylo sklizený seno, už rostla votava zelená, no nádhera, to mě úplně dojalo. A pilot pak povídá: „No, jistotu, že se vám to líbí, jsem měl teprve, když jste se usmíval nad rodným barákem.“

Lepší vlasteneckou tečku jsme si nemohli přát. Miloši, děkuji za rozhovor.

PŘÍBĚH PERLIČEK

Vážení čtenáři, přinášíme Vám čtvrtý díl perličkového seriálu, který se věnuje „divokým devadesátkám“ a exportu perličkových ozpřinášíme Vám pátý díl perličkového seriálu, který se věnuje období od začátku nového tisíciletí až do současnosti. Popíšeme si také další dva těsně související technologické postupy, řezání perlí a montování ozdob.

Autorkou textů o historii výroby perliček je Barbora Kulhavá. Popis technologie je z pera zkušené průvodkyně exkurzí Anety Adámkové, která všechny výrobní kroky zná snad lépe, než vlastní boty.

DÍL 5.

Jak to asi bylo? – Nové tisíciletí a nový začátek Jak se to dělá? – Řezání perlí a montování ozdob

JAK TO ASI BYLO?

Nové tisíciletí a nový začátek

Největší otřes zaznamenalo perlařské řemeslo hned na začátku nového tisíciletí, po nečekaných teroristických útocích na americká „dvojčata“ v září 2001. Export do USA se zhroutil, Rautis měl na 150 zaměstnanců v Lučanech nad Nisou a v Poniklé, objednávek ale chodilo minimum. Zdálo se, že není možné dále pokračovat. Na začátku roku 2003 přichází do managementu firmy Marek Kulhavý, jehož motto bylo: „Když jsi poslední, tak musíš.“ Postupně se rodí plán, jak z krize ven – zásadní byla odvaha uzavřít provoz v Lučanech a výrobu i administrativu přesunout výhradně do Poniklé. Dnes se to možná nezdá nijak převratné, ale tehdy platilo, že kdo nebyl v nejbližším okolí Jablonce nad Nisou, jako by v bižuterním světě neexistoval.

Kromě toho začíná Rautis postupně budovat své vlastní obchodní oddělení a marketing – doslova na koleně vznikly první webové stránky nebo základní katalog ozdob. Velkým krokem bylo rozhodnutí začít nabízet exkurze do výroby a otevřít firemní prodejnu, což tehdy znělo bláznivě: „Tady za školou? To jste se asi pomátli, tady jen tak někdo okolo nepojede.“ Exkurze začaly v polovině roku 2004 a do konce roku k nám zavítalo 306 turistů.

Následujících deset let se neslo ve znamení stabilizace firmy, postupně se dařilo navracet perličkové ozdoby na český trh, získávat nové kontakty v zahraničí a turistů také postupně přibývalo.

Jako zásadní se ukázala spolupráce s firmou Manufaktura, která započala v roce 2012. Manufakturu dnes znáte zejména jako prodejce kosmetických produktů, ale tehdy se soustředila na kvalitní řemeslné výrobky a podporovala rozvoj a udržení řemesel mj. i díky spolupráci s Ministerstvem kultury. Na základě jejich podnětu nás kontaktovalo Muzeum Českého ráje v Turnově s návrhem nechat zapsat perlařské řemeslo pro jeho jedinečnost na Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury Libereckého kraje a následně i České republiky, obojí se podařilo v roce 2015. Zároveň na Ministerstvu kultury padlo rozhodnutí „jít ještě výš“ a pokusit se o zápis na Reprezentativní seznam nehmotného kulturního dědictví lidstva UNESCO.

První nominace, která byla podána v roce 2018, byla vrácena k dopracování – bylo třeba lépe popsat význam vánočních svátků v našem regionu hodnotitelům z naprosto odlišných kulturních prostředí (výbor, který rozhoduje o zapsání či nezapsání na seznam, tvoří zástupci 24 států ze všech regionů světa – v „našem“ období to bylo např. Rakousko, Polsko, Ázerbájdžán, Guatemala, Japonsko, Kazachstán, Kamerun, Togo, Libanon...) a také podrobněji zpracovat souhlas jednotlivých perlařů se zápisem. Přepracovaná nominace byla předložena Sekretariátu

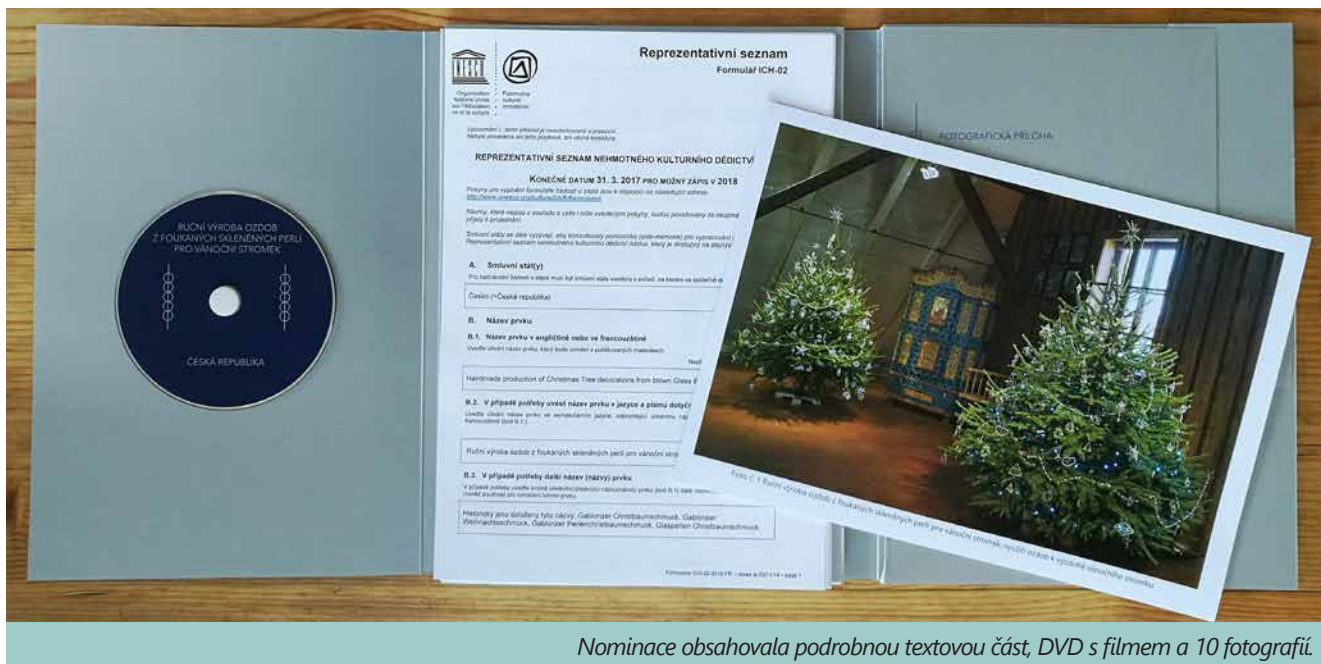
Interiér prodejny Rautis v roce 2006. Nebylo na nový nábytek, použilo se to, co bylo po ruce.

Díky spolupráci se SMO Krkonoše jsme mohli předvádět výrobu perličkových ozdob na veletrzích cestovního ruchu – zde Brno 2006.

První velká výstava perličkových ozdob se konala v roce 2016 v Muzeu Českého ráje v Turnově v návaznosti na zápis perlařského řemesla na národní seznam nehmotného kulturního dědictví.

Nominace obsahovala podrobnou textovou část, DVD s filmem a 10 fotografií.

UNESCO v Paříži v březnu 2019, pro možný zápis v roce 2020. Zdálo se, že už vše poběží hladce, ale v červenci 2020 nás ještě UNESCO „potrápilo“ dalšími doplňovacími dotazy. Po odeslání jsme mohli už jen čekat na výsledek – pokud by byla nominace zamítnuta, nebylo by už možné ji nikdy podat znovu.

Napínavé to bylo až do samého konce, ale dobře to dopadlo. 17. 12. 2020 byla „Ruční výroba ozdob z foukaných skleněných perlí pro vánoční stromek“ zařazena mezi celosvětové nemotné kulturní dědictví. Velké oslavy se ale nekonaly – kvůli proticovidovým opatřením bylo tehdy úplně vše zavřeno a připít jsme si mohli maximálně ve dvou doma. Jsme rádi, že jsme si to mohli společně vynahradit letos v září během perlařské oslavy výročí pěti let od zápisu.

U5 aneb Velké perlařské setkání 2025 a první mistrovství světa v montování huderovky.

V letech po překonání největší krize začaly perličkové ozdoby získávat opět svoji slávu v ČR i po celém světě. Po roce 2020 se dokonce začali objevovat „staří známí“ – zákazníci z USA, které jsme považovali za dávno ztracené.

Nejvýznamnějším trhem pro nás ale zůstává stále Česká republika. Nyní máme před sebou nejnáročnější období celého roku – začínají vánoční trhy, připravujeme výstavy na různých místech v ČR a samozřejmě se těšíme i na návštěvníky přímo v Poniklé.

JAK SE TO DĚLÁ? Řezání perlí a montování ozdob

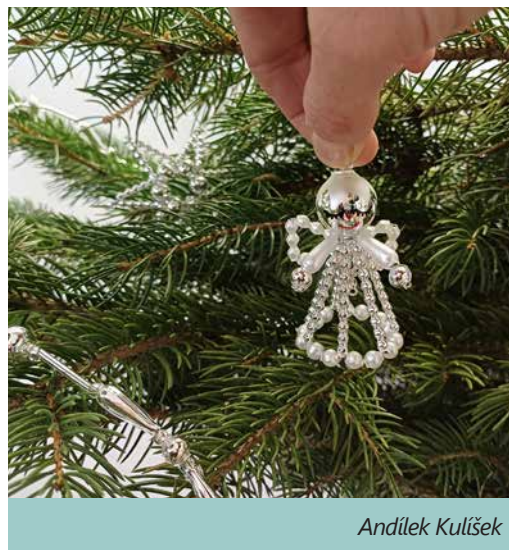
Perličky jsou vyfouknuté, nastříbřené, nabarvené, část prošla malířnou. A co dál?

Přichází další krok výroby – řezání.

Větší perle, od průměru 10 mm, se oddělují na řezacích strojích. Strojeky mají dvě naproti sobě se otáčející kolečka, jejichž vzdálenost od sebe upravujeme podle průměru skla. Klauče mezi ně vložíte a jednu perličku po druhé pěkně odříznete.

O perle menších velikostí se musí postarat samy montážnice. Používá se k tomu perlařský nožík, což je speciálně upravená pilka na železo s omotanou rukojetí pro pohodlnější držení. Při větším množství práce je důležité nožík pravidelně brousit obyčejným brouskem.

To už je ale součástí samotné montáže.

Andílek Kulíšek

Abyste si dokázali udělat opravdu přesnou představu, byť to mnozí z vás znáte velmi dobře, pojďme se na to podívat na konkrétním případu.

Ze systému zjistíme, že na skladě svítí v podlímitech Andílek Kulíšek, 2723/60 (lomítko značí barvu). Tohle je tzv. Kulíšek důchodce. Má totiž bílé vlásky, ale jinak je to velký elegán.

Co teď s tím? Tato informace se dostane do provozu, kde začne proces přípravy materiálu. Je dost kulatých matných šestek, stříbrných raut čtyřek? Máme dost namalovaných hlaviček? Nemáme? Tak jde úkol do malírny.

Naše Pét'a, která má domácí montážnice na starost, už moc dobře ví, které věci kdo rád montuje, co komu jde nejlépe, co komu jde nejrychleji. Domluví se tedy s danou montážnicí, zda to stihne včas umontovat a jak si předají materiál.

Recept na 100 Kulíšků:

- 100 hlaviček (malovaná kulatá dvacítká)
- cca 6 svazků raut velikosti 4, nenařezaná klaučata (sukýnka)
- 1,9 svazků raut velikosti 5, nenařezaná klaučata (křídla)
- 120 ks hrušky F218
- 240 ks kulatá perle velikosti 7 (ruce)
- 240 ks hruška F282/16 (ruce)
- 1500 ks kulatá perle velikosti 6 (sukýnka)
- silný drát
- slabý drát
- 100 háčků
- 200 rokajlů
- výdejka (administrativa musí být, že)

A vzor. Vzor je velmi důležitý. Když je práce hodně, případně pokud jste nováček, může se stát, že dostanete ozdobu, kterou jste nikdy nemontovali. Že by vám někdo ale poradil, jak na to? Leda tak ze začátku. Existuje několik základních technik (tzv. splétání, obhazování, prošívání či obtáčení), které je nutné se naučit, a poté byste měli být schopni umontovat v podstatě cokoliv jen podle vzorku. Zkrátka metoda „kouknu a vidím“. Každý tak má svůj osobitý rukopis a své vlastní figle a postupy.

Když si předem vytrídíte zmetky, zavřete kočku, nabrousíte nožik a připravíte si materiál hezky do misek, je montáž skoro jako terapie. Drátek za drátkem, perle za perličkou, andělíček po andílkovi. A než se nadějete, je sto Kulíšků hotových. Možná vás u toho občas popadne vztek, že perle praskají, možná si zanádváte, ale na konci vždycky zůstane dobrý pocit.

Hotová práce se odevzdává na balírnu, kde se výrobky zkontrolují a spočítají. Občas dojde k chybě, třeba že se navleče špatně nastříbřená perle nebo se zamění pořadí, což nastává například u řetězů.

Překontrolované ozdoby pak putují do skladu, ze skladu do prodejny, na trhy, na výstavy, na vánoční stromečky. A právě tady se kruh uzavírá. Po všech těch přípravách, foukání, stříbření, barvení, malování, řezání, navlékání, po nekonečném ohýbání drátku a počítání perliček vzniklo něco, co dělá radost lidem nejen u nás, ale po celém světě.

Oddělování perli na řezacím strojk.

Řezání perli ručním nožkem přímo při montování hvězdičky.

ANETA ADÁMKOVÁ, úředující mistryně v montování huderovky, o svých začátcích:

A to já jsem se samozřejmě před pár lety také rozhodla, že budu montovat. Venku zima, u kamen pěkně, tak proč si nepřivydělat, že? Odhodlaně jsem se přihlásila o domácí práci a čekala, co dostanu. Vyfasovala jsem materiál na takové ty pěkné vločky, modrostříbrné a s chutí jsem se dala do práce.

No, co si budeme... chlubit se tím, co bych si vydělala za prvních deset vloček, nebude. Ale řekněme, že po třicáté vločce jsem byla desetkrát rychlejší než na začátku. Dokonce i ohýbat očka na okrajích mi šlo pěkně od ruky.

Hrdě jsem vše donesla na balírnu. Prosinec, frmol, nikdo nic nestihá. Vločky zapadly do regálu. Tak si říkám, asi dobré.

Jenže pak je spatřila naše mistryně Jaruška. Zhrozila se, zalomila rukama a kdo to prý dělal? „To nejsou očka,“ zvolala zděšeně. „To jsou díry, jak vrata od stodoly!“

A jestli jsem ještě někdy dostala montáž vloček? Hádat nemusíte. Nedostala.

Věděli jste, že paní Jarmila Volejníková z Poniklé je nositelkou titulu Mistryně tradiční rukodělné výroby Libereckého kraje v oboru výroby perličkových ozdob? V šestém dílu pořadu Mistrů řemeslné výroby Českého rozhlasu Liberec si můžete poslechnout, co všechno umí:

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA JABLONEC NAD JIZEROU

Ve středu 3. prosince bychom vás rádi pozvali na naši akci do KD Jablonec nad Jizerou. V následujících týdnech budeme pilně připravovat program na Benefiční koncert pro Nadační fond Nina.

- ▶ Nadační fond Nina podporuje výzkum a dostupnost nejnovější léčby nádorových onemocnění typu DIPG/DMG
- ▶ ty nejagresivnější gliomy prozatím účinnou léčbu nemají a většina postižených dětí nepřežívá déle jak jeden rok
- ▶ chirurgická léčba se obecně nedoporučuje vzhledem k difuznímu postižení choulostivé struktury mozkového kmene, v kterém se nachází centra a dráhy takřka všech klíčových životních funkcí
- ▶ cílem NF je podpořit nové možnosti léčby gliomu a péče o pacienty v České republice a zlepšit situaci dětských pacientů, kteří jsou v současné době odkázáni na léčbu v zahraničí

JE ČAS
PORAZIT
DIPG

17.
KVĚTEN

DEN
POVĚDOMÍ
O DIPG

www.nadace-nina.cz

VÍTE,
CO JE **DIPG?**

90% DĚTÍ UMÍRÁ
DO 2 LET OD STANOVENÍ
DIAGNÓZY

6-7
LET

NEJČASTĚJŠÍ VĚK
V DOBĚ DIAGNÓZY

9-11
MĚSÍCŮ

PRŮMĚRNÉ
PŘEŽITÍ

CELKOVÉ
PŘEŽITÍ

1%

DIPG NENARUŠUJE DĚTI MENTÁLNĚ, ALE NIČÍ JEJICH ZÁKLADNÍ ŽIVOTNÍ FUNKCE, PŘEDEVŠÍM HYBNOST, ŽVÝKÁNÍ, POLYKÁNÍ, MLUVENÍ, ZRAK, A DÝCHÁNÍ.

Připomínám, že jsme již v minulosti uspořádali čtyři vánoční benefiční koncerty. Zas a znovu děkujeme, že pomáháte s námi.

2019	NF Kapka naděje	vybráno 12 654 Kč
2022	Nedoklubko z. s.	vybráno 11 500 Kč
2023	Debra ČR	vybráno 14 985 Kč
2024	Depozitum Bastet z. s.	vybráno 18 474 Kč

Srdečně vás zveme i na další adventní akce.

Pozvánka – akce ZUŠ listopad/prosinec 2025		
29. listopadu 15:00	Svatokateřinský trh	Náměstí Dr. K. Kramáře, Vysoké n. J.
3. prosince 18:00	Benefiční koncert pro Nadační fond Nina <ul style="list-style-type: none"> ▶ vystoupí děti z hudebního a tanečního oboru ▶ v prodeji budou výrobky keramiky a výtvarného oboru ▶ celý výtěžek bude věnován NF Nina 	KD Jablonec n. J.
6. prosince 14:00	Slavnostní rozsvícení vánočního stromu	Park Pilišťata, Jablonec n. J.
11. prosince 17:00	Vánoční taneční představení	KD Jablonec n. J.
23. prosince 18:30	Vánoční koncert pěveckých sborů Skřivánek a Mládí	Kostel sv. Prokopa, Jablonec n. J.

Milí přátelé, přejeme vám klidný předvánoční čas. Doufáme, že nás přijdete podpořit na některou z vánočních akcí. Těšíme se na viděnou!

Za Základní uměleckou školu

Jana Bartoničková, DiS.
www.zusjablonecnj.cz

Varhany u Sv. Jakuba v Poniklé slaví

200 let

koncertem v pátek
12. prosince od 18.00

Lenka Šimůnková Nimrichtrová – zpěv
Jaroslav Rejdák – trubka
Radek Hanuš – varhany
Jan Luštinec – úvodní slovo

Zazní díla Johanna Sebastianu Bacha, Jana Křtitele Kuchaře,
Jiřího Ignáce Linka, Antonína Dvořáka, Luboše Sluky

Vstup
volný,
bude to
krásné!

Rozsvěcení vánočního stromu

6. PROSINCE 2025
TULÁČKOVA NÁVES V PONIKLÉ

- od 14:30 ADVENTNÍ TRH V ZŠ
15:00 VÁNOČNÍ BESÍDKA V SÁLE ZŠ - PREMIÉRA
16:00 VÁNOČNÍ BESÍDKA V SÁLE ZŠ - REPRÍZA
17:00 **MLÁDÍ A SKŘIVÁNEK / ZUŠ JABLONEC NAD
JIZEROU** - KONCERT PĚVECKÝCH SBORŮ
po 18:00 ŽIVÝ MECHANICKÝ BETLÉM
A ROZSVÍCENÍ STROMEČKU

SVAŘÁK, SEJKORY, VÁNOČNÍ ATMOSFÉRA

POŘADAJÍ ZŠ PONIKLÁ A KABINET KERKONOŠSKÉ SLOVESNOSTI